

Η ΠΛΟ

ΒΑΡΙΑ

τσάντα

Ένα ταξίδι για την αξία των αναμνήσεων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΙΠΤΥΧΟ

Κείμενο Sarah Surgey

Εικονογράφηση Larisa Ivankovic

Η ΠΛΟ ΒΑΡΙΑ ΤΣΑΝΤΑ

Η Ελπίδα είναι στενοχωρημένη γιατί ο παππούς της έφυγε για πάντα. Η λύπη της είναι σαν μια πολύ βαριά τσάντα, την οποία πρέπει συνεχώς να κουβαλάει. Τι συμβαίνει όταν, μιλώντας για τα συναισθήματά της, μοιράζεται το βάρος από αυτή τη βαριά τσάντα;

Μια ιστορία που εστιάζει στο να βοηθήσει τα παιδιά να κατανοήσουν την έννοια της απώλειας, με τρόπο θετικό και υποστηρικτικό, αναδεικνύοντας την αξία των αναμνήσεων και την ανάγκη για βοήθεια και επικοινωνία.

Copyright 2024: Sarah Surgey
Πρώτη έκδοση: Cardinal Rule Press

Τίτλος πρωτότυπου: The heavy bag

© Εκδόσεις Δίπτυχο, Οκτώβριος 2025
Μετάφραση: Βαχγέλης Ηλιόπουλος
Σχεδιασμός βιβλίου: Maggie Villeneuve
Προσαρμογή: Πέτρος Παπαπέτρος

ISBN 978-960-6825-61-3

Κανένα μέρος αυτής της έκδοσης δεν επιτρέπεται να αναπαραχθεί ή/και να δημοσιοποιηθεί με έντυπο, φωτοτυπικό, μικροφίλμ, ηχητική ταινία ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Μπορείτε να διαβάσετε με το παιδί τον τίτλο του βιβλίου, να δείτε προσεκτικά και να συζητήσετε το εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο και, πριν το ανοίξετε για να το διαβάσετε, να το ρωτήσετε:

- Έχεις κουβαλήσει ποτέ μία τόσο βαριά τσάντα; Αλήθεια, πώς ένιωσες όταν κουβαλούσες τόσο βάρος;
- Εάν έβλεπες ένα άλλο παιδί να κουβαλάει μια τόσο βαριά τσάντα, τι θα μπορούσες να κάνεις για να το βοηθήσεις;

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Μπορείτε να διαβάσετε το βιβλίο και, ενδιάμεσα ή στο τέλος, να ρωτήσετε τον μικρό αναγνώστη:

- Ο παππούς της Ελπίδας έχει φύγει για πάντα. Τι λέει το κορίτσι στον πάγκο με τις λεμονάδες για το πώς νιώθει η Ελπίδα;
- Πιστεύεις ότι η Ελπίδα είναι θυμωμένη;
- Πότε ήταν η τελευταία φορά που ένιωσες θυμό;
- Όλοι οι άνθρωποι που συναντά η Ελπίδα της λένε ένα τετράστιχο. Γιατί νομίζεις ότι είναι χαρούμενοι που η Ελπίδα μοιράστηκε τα συναισθήματά της μαζί τους;

Γεμίστε μία τσάντα με βαριά αντικείμενα. Ζητήστε από το παιδί να κρατήσει την τσάντα αυτή όταν διαβάσετε το βιβλίο και ρωτήστε το:

- Πώς νιώθεις που κουβαλās μόνο σου όλο αυτό το βάρος;
- Τι θα μπορούσε να σε βοηθήσει να ελαφρύνει η τσάντα και να την κουβαλήσεις πιο εύκολα;

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Αφού τελειώσει η ανάγνωση, ευκαιρία για συζήτηση. Μπορείτε να δώσετε αφορμές για να εκφραστεί το παιδί ρωτώντας:

- Πώς νομίζεις ότι νιώθει η Ελπίδα στο τέλος του βιβλίου;
- Τι σημαίνει για εσένα η λέξη «στενοχώρια»;
- Νομίζεις ότι η Ελπίδα εξακολουθεί να νιώθει ότι της λείπει ο παππούς της;
- Πώς εξηγείς ότι η Ελπίδα μπορεί να συνεχίσει να νιώθει ότι της λείπει ο παππούς της και να είναι στενοχωρημένη κάποιες φορές, αλλά το να μοιράζεται αυτά τα συναισθήματα με κάποιον άλλον, την κάνει να νιώθει κάπως καλύτερα;
- Η Ελπίδα χαμογελάει στο τέλος του βιβλίου. Γιατί νομίζεις ότι συμβαίνει αυτό;
- Εξηγήστε στο παιδί ότι μπορεί να χαμογελάει και να νιώθει χαρούμενο ακόμη και όταν ένα αγαπημένο του πρόσωπο έχει φύγει για πάντα.

ΑΦΙΕΡΩΣΕΙΣ:

Στον άντρα μου, Mark, που στέκεται δίπλα μου,
και στις κόρες μου, που είναι η έμπνευσή μου.

—Sarah Surgey

Στη μεγάλη καρυδιά
και στους κότσυφες που τραγουδούν στην αυλή.

—Larisa Ivanhovic

Η Ελπίδα, από την ημέρα που ο παππούς της έφυγε για πάντα, ένιωσε τόσο στενοχωρημένη όσο δεν είχε νιώσει ποτέ πριν.

Έβαλε στην τσάντα της όλα τα πράγματα που της θύμιζαν όσα είχαν ζήσει μαζί σε τόσες ιδιαίτερες στιχμές, τα έβαλε στην τσάντα της και ξεκίνησε να περπατάει στον δρόμο που συχνά περπατούσαν μαζί.

Ήξερε πως θα ήταν πιο εύκολο να περπατάει χωρίς όλα αυτά τα πράγματα στην τσάντα της, αλλά δεν μπορούσε να τα αφήσει στο σπίτι. Ήθελε να τα φυλάει κοντά της.

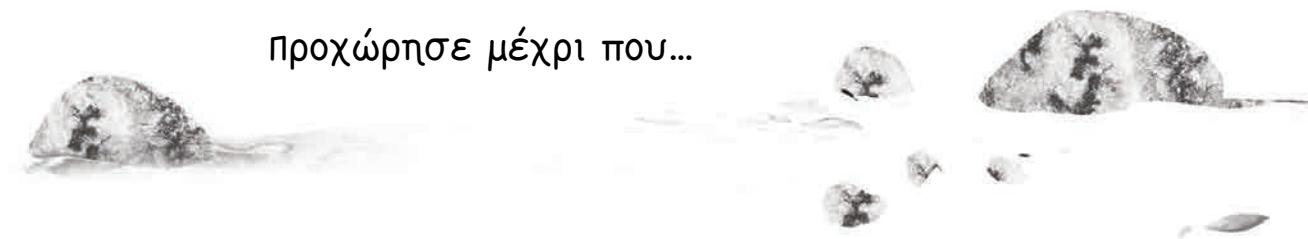

Σε κάθε βήμα της, η τσάντα της γινόταν όλο και πιο βαριά.
Από τη μεγάλη της στενοχώρια, ένιωσε ένα ρίχος που
τη διαπερνούσε από την κορυφή ως τα νύχια.

*Από το βάρος και τη λύπη ζαλιζόταν
και περπατούσε με δυσκολία.*

Προχώρησε μέχρι που...

«Ωχ!», είπε η Μαργαρίτα,
η κοπέλα που στεκόταν πίσω
από τον πάγκο με τις λεμονάδες,
«Αυτή η τσάντα είναι ασήκωτη!
Τι έχει μέσα;»

«Αυτό να μη σε νοιάζει»,
απάντησε η Ελπίδα.
«Φαίνεσαι θυμωμένη»,
παρατήρησε η Μαργαρίτα.

Η Ελπίδα ένιωσε τα μάγουλά της
να καίνε και τα πόδια της να τρέμουν.
Ήθελε να ουρλιάξει. Αντί γι' αυτό, έβγαλε
την τσάντα από τους ώμους της και τράβηξε
από μέσα ένα παλιό, φθαρμένο τηλεσκόπιο.

«Ο παππούς μου έλεγε ότι πάντα
θα κοιτάμε τα αστέρια μαζί. Αλλά τώρα
έχει φύγει.»